

Атанас Далчев
Среща на гарата

На Александър Муратов

Аз слязох сам на малка гара
да взема следващия влак
и в равното поле ме свари
на нея падналия мрак.

Бе много тихо. Звуци слаби
до мен вечерникът довя:
обаждаха се нейде жаби,
скриптеше помпата едва.

За други мислех аз във мрака –
аз не познавах вечността,
но докато очаквах влака,
сама дойде при мене тя.

Разтвори димните си бездни
и в тяхната дълбока нощ
захвърли гроздовете звездни
на свойта красота и мощ.

Обхвана ме като пиянство
и в свойта кръв усетих аз
на междузвездните пространства
опустошителния мраз.

Задъхан, рекох й тогава:
– О, вечност, чужда си ми ти!
Какво, кажи ми, сам ще правя
в пустинните ти висоти?

Аз няма никога в безкрая
да се почувствувам дома
и всичко мое е на тая
греховна мъничка земя.

За мене мислят тука само
и само тука в тоя час,
около лампата събрани,
очакват да се върна аз.

Прости, че пред звездите твои
и огньовете им в нощта
светлика на един прозорец
готов съм да предпочета.

1962 г.

КРАЙ

© 1962 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12155>]